

O mare surpriză

— Mamă, ai aflat ceva despre vacanța noastră de vară? spuse Julian la micul dejun. Mergem la Polseath, ca de obicei?

— Mă tem că nu, spuse mama lui. S-au ocupat toate locurile pentru anul ăsta.

Cei trei copii din jurul mesei se priviră profund dezamăgiți. Le plăcea mult casa din Polseath. Dar și plaja de acolo era minunată, și se puteau scălda în voie.

— Curaj, spuse tati. Îndrăznesc să sper că vom găsi un alt loc la fel de bun pentru voi. Și, oricum, mama și cu mine nu putem merge cu voi anul ăsta. Nu v-a spus?

— Nu! spuse Anne. Of, mamă – e adevărat? Chiar nu puteți veni cu noi în vacanță? Dar veniți de fiecare dată!

— De data asta, tata vrea să mergem în Scoția, spuse mama. Doar noi doi! Și, pentru că deja sunteți destul de mari ca să vă purtați singuri de grijă, ne-am gândit că v-ar

prinde bine să petreceți și voi vacanța pe cont propriu. Dar pentru că nu puteți merge la Polseath, chiar nu știu unde să vă trimit.

— Ce zici de Quentin? spuse tati deodată.

Quentin era fratele lui, unchiul copiilor. Nu-l văzuseră decât o singură dată până atunci și se cam speriaseră de el. Era un tip foarte înalt și încrunțat, un savant foarte deștept, care studia tot timpul. Locuia pe țărmul mării – asta era tot ce știau copiii despre el!

— Quentin? spuse mama, țuguindu-și buzele. Cum de te-ai gândit la el? Nu cred că i-ar plăcea să-și facă de cap copiii în căsuța lui.

— Ei bine, spuse tati, ieri a trebuit să mă întâlnesc în oraș cu soția lui Quentin, în legătură cu niște afaceri – și nu cred că le merge prea bine. Fanny a zis că s-ar bucura mult dacă ar avea o persoană sau două care să locuiască cu ei o vreme, ca să mai facă niște bani. Casa lor e la mare. Ar putea fi locul cel mai nimerit pentru copii. Fanny e foarte de treabă – s-ar îngriji bine de ei.

— Da, și are și ea o fată, nu-i așa? spuse mama copiilor. Stai să mă gândesc cum o cheamă – are un nume caraghios – a, da, Georgina! Câți ani o fi având? Cred că vreo unsprezece.

— La fel ca mine, spuse Dick. Ce chestie, să ai o verișoară pe care n-ai văzut-o niciodată! Trebuie că e tare

singură. Eu mă pot juca cu Julian și Anne, dar Georgina e singură. Cred că s-ar bucura să ne întâlnească.

— Păi, mătușa Fanny mi-a spus că Georginei i-ar plăcea puțină companie, spuse tati. Știi, chiar cred că așa ne-am rezolva problema, dacă am suna-o pe Fanny și am aranja să meargă copiii acolo. Sunt sigur că i-ar fi de folos lui Fanny, iar Georgina s-ar bucura să aibă pe cineva cu care să se joace în vacanță. Iar noi am ști că cei trei copii ai noștri sunt în siguranță.

Copiii începeau să se entuziasmeze. Ar fi fost distractiv să meargă într-un loc unde nu mai fuseseră niciodată și să stea cu o verișoară necunoscută.

— Pe-acolo sunt stânci și pietre și nisip? întrebă Anne. E un loc frumos?

— Nu-mi amintesc prea bine, spuse tati. Dar sunt sigur că e un loc interesant. Oricum, o să vă placă la nebunie golful Kirrin – așa se numește. Mătușa voastră Fanny locuiește acolo de o viață și n-ar pleca pentru nimic în lume.

— Oh, tată, sun-o pe mătușa Fanny și întreab-o dacă putem merge acolo! strigă Dick. Nu știu cum, dar știu că-i locul cel mai potrivit. Pare aventuros!

— Oh, tu așa spui oriunde mergi! spuse tati râzând. Bine, o sun acum, să văd dacă se poate.

Îți terminară micul dejun și se ridicară așteptând ca tatăl lor să sune. Acesta se duse pe hol și îl auziră cum forma numărul.

— Sper să fie OK! spuse Julian. Mă întreb cum o fi Georgina. Ce nume caraghios, nu? Pare mai potrivit pentru un băiat decât pentru o fată. Deci are unsprezece ani – e cu un an mai mică decât mine, de aceeași vârstă cu tine, Dick, și cu un an mai mare decât tine, Anne. Ar trebui să ne înțelegem. Ar trebui să ne distrăm de minune toți patru împreună.

Tati se întoarse după vreo zece minute, iar copiii știură imediat că rezolvase totul. Le zâmbi larg.

— Ei bine, așa rămâne, spuse el. Mătușa Fanny e încântată de idee. Spune că-i grozav de bine că Georgina va avea companie, pentru că e o fetiță foarte singuratică și iese la plimbare doar de capul ei. Iar ea e încântată să se ocupe de voi toți. Nu trebuie decât să aveți grijă să nu-l deranjați pe unchiul Quentin. Lucrează foarte mult și nu reacționează prea bine când e deranjat.

— Vom fi silențioși ca niște șorice! spuse Dick.

— Pe cuvânt că așa vom fi. Ce bine, ce bine – când plecăm, tati?

— Săptămâna viitoare, dacă apucă mama voastră să vă pregătească bagajele, spuse tati.

Mama dădu din cap.

— Da, spuse ea, n-am mare lucru de împachetat pentru ei – doar costume de baie, bluze și blugi. Asta poartă toți.

— Va fi minunat să port din nou blugi, spuse Anne, începând să danseze. M-am săturat de sarafanele de la școală. Vreau să port iar pantaloni scurți sau costumul de baie și să merg la scăldat și la cățărat cu băieții.

— Ei bine, asta vei face în curând, spuse mama, izbucnind în râs. Nu uitați să vă pregătiți toate jucăriile și cărțile pe care vreți să le luați cu voi, bine? Nu multe, vă rog, pentru că nu va fi prea mult loc pentru ele.

— Anul trecut Anne a vrut să-și ia cu ea toate cele cinci-sprezece păpuși, spuse Dick. Ții minte, Anne? Ce caraghioasă erai!

— Ba nu, nu eram, spuse Anne, roșind. Îmi iubesc păpușile și pur și simplu nu m-am putut hotărî pe care s-o iau, așa că m-am gândit să le iau pe toate. Nu-i nimic caraghios în asta.

— Dar țineți minte că Anne a vrut să ia căluțul-balansoar în anul dinainte? spuse Dick chicotind.

Mama interveni în discuție.

— Știi, eu țin minte un băiețel pe nume Dick care într-un an și-a pus deoparte un ursuleț de pluș, trei căței și două pisici de jucărie și maimuțica lui cea veche ca să le luăm la Polseath, spuse ea.

Fu rândul lui Dick să roșească și schimbe imediat subiectul.

— Tati, mergem cu trenul sau cu mașina? Întrebă el.

— Cu mașina, spuse tati. Încape totul în portbagaj. Ce ziceți dacă plecăm marți?

— Mie-mi convine, spuse mama. Așa putem să ducem copiii, să ne întoarcem și să ne facem bagajele în tihnă, ca să plecăm vineri spre Scoția. Da, rămâne pe marți.

Și așa rămase. Copiii numărau zilele nerăbdători, iar Anne le tăia din calendar în fiecare seară. Săptămâna părea să nu se mai termine. Dar, în sfârșit, se făcu marți. Dick și Julian, care împărțeau aceeași cameră, se treziră cam în același moment și se uitară afară pe cea mai apropiată fereastră.

— Ce zi frumoasă, ura! strigă Julian, sărind din pat. Nu știu de ce, dar mi se pare foarte important ca prima zi de vacanță să fie însorită. Hai s-o trezim pe Anne.

Anne dormea în camera alăturată. Julian intră în fugă și o scutură.

— Trezește-te! E marți! Și soarele strălucește.

Anne se trezi brusc și îl privi bucuroasă pe Julian.

— În sfârșit! Credeam că nu mai vine. Oh, ce palpitant e să pleci în vacanță!

Plecară imediat după micul dejun. Mașina lor era mare, așa că au călătorit foarte confortabil. Mama stătea în față

cu tati, iar cei trei copii stăteau pe bancheta din spate, cu picioarele pe două valize. În portbagajul mașinii erau fel de fel de mărunțișuri și un cufăr mic. Mama era convinsă că nu uitaseră nimic.

Porniră pe străzile aglomerate ale Londrei, la început mai încet, dar apoi, după ce lăsară orașul în urmă, mai repede. În scurt timp ajunseră în câmp deschis, iar mașina gonea. Copiii începură să cânte, așa cum făceau întotdeauna când erau fericiți.

— Oprim curând pentru picnic? întrebă Anne, simțind brusc că-i este foame.

— Da, spuse mama. Dar nu chiar acum. E abia ora unsprezece. O să mâncăm de prânz abia după douăsprezece și jumătate, Anne.

— Vai de mine! spuse Anne. Sigur nu rezist până atunci!

Așa că mama ei îi dădu niște ciocolată, iar ea și băieții o ciuguliră fericiți, privind dealurile, pădurile și câmpiile din goana mașinii.

Picnicul fu grozav. Se instalară pe culmea unui deal, a cărui pantă dădea spre o vale însorită. Lui Anne nu-i prea plăcu o vacă mare și maro care se apropie și se uită fix la ea, dar aceasta plecă după ce tati o alungă. Copiii mâncară enorm și mama spuse că, în loc să mai facă un picnic pentru ceai la patru și jumătate, erau nevoiți să meargă la

o ceainărie, pentru că mâncaseră și sendvișurile pentru ceai, și pe cele pentru prânz!

— La ce oră vom ajunge la mătușa Fanny? întrebă Julian, terminând ultimul sendviș și dorindu-și să fi fost mai multe.

— Pe la șase, dacă avem noroc, spuse tati. Ei, cine vrea să-și dezmoștească puțin picioarele? Mai avem mult de stat în mașină, să știți.

Mașina torcea și părea să înghită kilometru după kilometru. Se făcu și ora ceaiului, iar celor trei copii le reveni entuziasmul.

— Trebuie să se vadă marea, spuse Dick. După miros, e aproape!

Avea dreptate. Mașina ajunse deodată pe culmea unui deal și văzură marea cea albastră și sclipitoare, calmă și netaie în lumina apusului. Cei trei copii începură să chiuie.

— Uite-o!

— Nu-i minunată?

— Ah, vreau să fac o baie chiar acum!

— Nu mai sunt nici douăzeci de minute până ajungem în golful Kirrin, spuse tati. Am venit bine. Veți vedea golful imediat – e destul de mare – și la intrarea lui e un fel de insulă ciudată.

Copiii îl căutau din priviri în timp ce mergeau de-a lungul coastei. Apoi Julian strigă:

— Uite, acela trebuie să fie golful Kirrin. Uite, Dick, ce minunat de albastru este!

— Ia uitați-vă la insulița aceea stâncoasă ce păzește intrarea în golf, spuse Dick. Aș vrea s-o vizitez.

— Ei bine, nu mă îndoiesc că o veți vizita, spuse mama. Acum să fim atenți la casa mătușii Fanny. Se numește vila Kirrin.

Ajunseră acolo în scurt timp. Vila se afla pe o faleză joasă cu vedere spre golf și era într-adevăr foarte veche. De fapt, nu era chiar o vilă, ci mai degrabă o casă mare construită din piatră albă. Pe fațada ei se cățarau trandafiri, și grădina era plină de flori.

— Asta e vila Kirrin, spuse tati și opri mașina în fața ei. Se zice că are vreo trei sute de ani! Unde o fi Quentin? Hei, uite-o pe Fanny!

O verișoară ciudată

Mătușa copiilor era în așteptarea mașinii. De cum o văzu oprind în fața casei, ieși în fugă pe vechea ușă de lemn. Copiii o plăcură pe dată.

— Bine ați venit la Kirrin! strigă ea. Salutare tuturor! Ce încântare să vă văd. Și ce copii mari!

Se pupară cu toții, iar apoi copiii intrară în casă. Le plăcea acolo. Părea veche și cumva misterioasă, iar mobilierul era vechi și foarte frumos.

— Unde e Georgina? întrebă Anne, uitându-se după verișoara ei necunoscută.

— Of, ce fetiță neascultătoare! I-am spus să vă aștepte în grădină, spuse mătușa. Acum văd c-a plecat pe undeva. Copii, trebuie să vă spun că George vi se va părea cam dificilă la început – mereu a fost independentă, iar la început s-ar putea să nu-i convină că sunteți aici. Dar n-o luați în